

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРКАСЬКИЙ ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНОЛОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ**

**ГУМАНІТАРНИЙ
ВІСНИК**

Число 5

СЕРІЯ: ІНОЗЕМНА ФІЛОЛОГІЯ

**ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ЛІНГВІСТИКИ**

Черкаси ЧІТІ 2001

<i>Голосова Т.М.</i> До питання темпоральної синтагматики художнього тексту	116
<i>Граб Д.І.</i> Основні тенденції термінологічного словотвору в юридичних системах французької та української мов	118
<i>Гудманян А.Г.</i> Реалізація англійських фонем (а) і (ʌ) графічними засобами української мови (на матеріалі власних назв).....	122
<i>Данилич В.С.</i> Недескриптивні слова в комунікативно-мовленнєвій діяльності поета середньовічної Іспанії (історико-етимологічний аспект проблеми слова) ...	126
<i>Двірна Л.М.</i> Семантико-синтаксичні типи предикатів вимушеності	130
<i>Дудоладова О.В.</i> Місце жінки в системі референції іменника <i>man</i> у сучасній англійській мові	132
<i>Емірсуїнова Г.І.</i> Акроніми сучасної англійської мови, пов'язані з фемінізмом	136
<i>Есенова Е.Й.</i> Фонетико-графічна адаптація запозичених апелютивів (на матеріалі англійської та української мов)	138
<i>Єнікєєва С.М.</i> Шляхи та способи утворення комп'ютерних термінів	144
<i>Жмурко Н.В.</i> Структурно-семантичні особливості відіменних каузативних дієслів у сучасній англійській мові	146
<i>Кириченко З.Ф.</i> Мовленнєві композити в сучасній англійській мові	150
<i>Кірюшкіна Л.В.</i> Структурно-семантичні особливості іспанських економічних термінів-словосполучень	153
<i>Клименко О.Л.</i> Деякі особливості семантики та прагматики субстандартних одиниць	156
<i>Колесник Д.М., Глущенко Ю.О.</i> Референти авторської метафори як фокуси авторського світобачення (на прикладі аналізу метафор у творах негритянських поетів ХХ століття)	158
<i>Корешкова С.П.</i> Функціонально-семантичні характеристики аналітичного каузатива в "Збірнику оповідань" А. Крісті	162
<i>Кочерга Г.В.</i> Проблема відіменниково-дієслівної деривації в українській мові	165
<i>Ладченко М.М., Ладченко В.В.</i> Жаргон у мовленні школярів ФРН	169
<i>Мацієвська Н.П.</i> Розвиток професійної комунікативної компетенції студента-іноземця на заняттях з наукової української мови	171
<i>Мельникова Л.А., Поліщук Т.В., Сотула Т.М.</i> Використання концепції комунікативної компетенції на початковому етапі вивчення української мови як іноземної	174
<i>Михайлова О.В.</i> Особливості порядку слів простого та складного речення у давньоанглійській прозі	177
<i>Михасів Т.С.</i> Лексична одиниця <i>time</i> у поезії У. Уїтмена	180
<i>Наумова Н.Г.</i> Комунікативні етапи формування зовнішньоекономічного контракту	184
<i>Папасенко Н.І.</i> Ономасіологічні ознаки зовнішнього вигляду в назвах лікарських рослин	188
<i>Папасенко Н.І., Ценко Т.А.</i> Інтонаційні засоби вираження суб'єктивної модальності в американських ліричних піснях	191
<i>Петрик Т.В.</i> Роль категорії каузативності у формуванні ергативного значення дієслова у сучасній англійській мові	193
<i>Приходько Г.І.</i> Причини та умови появи навмисних смислових пропусків у тексті	196
<i>Пчелінцева О.Е.</i> Семантична ознака перфектності у віддієслівних іменниках дії	199
<i>Радченко І.Б.</i> Культурологічна конотація як важливий фактор міжмовного спілкування	202
<i>Ракшанова Г.Ф.</i> Когнітивні процеси у сучасному словотворенні (на матеріалі української природничої та технічної термінології)	204

Іншим прикладом може бути акронімічна назва організації SASS – "Sisters Against Sexual Slavery". Знову ж таки "сексистська" лексема розбита на складові, які віддзеркалюють протилежну тенденцію як у суспільстві в цілому, так і в розвитку мови. Каламбурними постають також такі акроніми: WATER (Women's Access To Electronic Resources), омофон назви цієї організації іменник *water* позначає речовину, без якої неможливе життя. Семантичне навантаження цієї лексеми відбивається і в розгортанні – матеріали, що їх пропонує вищезгадане об'єднання, також життєво важливі для кожної жінки. Акронім SCUM (Society for Cutting-Up Men) є назвою екстремістської жіночої організації, яка, власне, пропонує знищити чоловіків як непотріб (*scum* – сміття, покидьки). Обрання цієї лексеми назвою організації має зворотний ефект: відходами постають самі войовничі жінки, прибічниці амазонської утопії.

Оскільки акронімія (як і аббревіація) є досить молодим способом словотвору, важко робити прогнози щодо подальшого розвитку акронімізації. Але її сутність – вироблення нових формул для творення нових лексичних одиниць, нових кореневих слів – цілком відповідає сучасним потребам розвитку мови, велике значення в якому мають засоби масової комунікації та поширення інформації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Английские неологизмы / Сост. Ю.А. Жлуктенко, В.П. Березинский и др. – К.: Наукова думка, 1983. – 172 с.
2. Борисов В.В. Акронимия в современном английском языке // Иностранные языки в школе. – 1970. – № 6. – С. 62-68.
3. Волков С., Сенько Е. Неологизмы и внутренние стимулы языкового развития // Новые слова и словари новых слов. – Л.: Наука, 1983. – С. 177-183.
4. Гридина Т.А. Языковая игра. – Екатеринбург: Изд-во УГПУ, 1996. – 214 с.
5. Заботкина В.И. Новая лексика современного английского языка. – М.: Высшая школа, 1989. – 126 с.
6. Лингвистический энциклопедический словарь. – М.: Советская энциклопедия, 1990. – С. 9.
7. Ребрий А.В. О преимущественно окказиональных способах английского словообразования // Вісник ХДУ. – 1999. – № 435. – С. 130-135.

УДК 360.87

ФОНЕТИКО-ГРАФІЧНА АДАПТАЦІЯ ЗАПОЗИЧЕНИХ АПЕЛЯТИВІВ (на матеріалі англійської та української мов) Есенова Е.Й. (м. Ужгород)

The article deals with some problems of phonetic and graphic adaptation of English borrowed words. The English diphthongs are characterized by great variability while transformed into Ukrainian graphemes. Comparative phonological analysis of some English phonemes and their possible Ukrainian substitutes is done in the article.

Однією з найскладніших і водночас найцікавіших проблем сучасного мовознавства є проблема мовних контактів. Взаємодія різних мовних систем, що безпосередньо пов'язана з історією та культурою народів, найбільш яскраво розкривається при вивченні

елементів, які стали спільними для двох або кількох мов. Не існує мов, які не мали б у своєму складі запозичених слів, оскільки не існує народів, які протягом своєї історії не мали б зв'язків з іншими народами. У процесі міжнародних зв'язків відбувається поповнення словникового складу різних мов. Якщо запозичені слова відповідають суспільній потребі у вираженні того чи іншого поняття, вони входять до словникового складу мови-реципієнта і стають її надбанням.

Прискорення соціального розвитку країн світу зумовлює зростання обсягу міжнародної інформації. У зв'язку з цим простежується значне збільшення кількості запозичень у національних мовах, які є своєрідними етапами в історії мови, що відображають значні історичні та культурні події у житті народів. Українська мова теж постійно взаємодіє з іншими мовами світу, збагачується тим новим та прогресивним, що відбувається в науці, техніці, суспільному житті. Мова є основою взаєморозуміння між народами, і саме з цього, за думку М.П. Алексеева [1, 5], випливає зацікавленість вивченням історії засвоєння іншомовних слів у чужому мовному середовищі.

Новий етап розвитку зв'язків України з англomовними країнами сприяє розширенню контактів та нових форм спілкування між народами. Особливо активним міжнародне співробітництво стає в гуманітарній галузі, що сприяє інтернаціоналізації науки, мистецтва, музики, спорту. Особливо бурхливо відбувається процес запозичення термінів різних галузей науки і техніки. Спостерігається також своєрідний „бум” у запозиченні загальноживованої лексики, а також лексики, що виражає поняття культури мови-джерела. Мабуть, у сучасній Україні мало людей, яким були б невідомі слова: спонсор, менеджер, відеокліп, шоу, вікенд, плеєр, ковбой, диск-жокей, йогурт, офіс та ін.

Протягом останніх двох десятиліть англійська мова суттєво вплинула на українську мову, як і на інші слов'янські мови. В той же час мовознавці зауважують, що відсутність безпосередніх контактів між носіями англійської та української мов (за винятком сучасного етапу) є причиною того, що англійські слова часто потрапляли в українську мову через мову-посередник [3, 41]. В останні роки спостерігається значна кількість запозичень, насамперед, англійського та американського походження. Все це надає проблемі запозичення не тільки гострої соціальної значущості (потрібні чи непотрібні іншомовні слова українській мові), але й особливої лінгвістичної актуальності.

Такі проблеми вивчення запозиченої лексики, як види та ступені її асиміляції, входження іншомовної лексики у словниковий склад тієї чи іншої мови, функціонування запозиченої лексики у складі мови-реципієнта, є, напевно, „вічними” проблемами мовознавства, що привертають увагу лінгвістів та викликають значну зацікавленість з боку носіїв мови, які безпосередньо не займаються питаннями мовознавства.

Важливою є адаптація чи пристосування іншомовного матеріалу до системи мови-реципієнта, тому що це пристосування передбачає вирішення питань графічного та орфографічного порядку. У широкому розумінні „адаптація означає асиміляцію іншомовного лексичного матеріалу на фонологічному і семантичному рівнях, а у вузькому розумінні – на власне граматичному рівні” [2, 17].

Р. Філіпович виділяє два етапи засвоєння іншомовних слів:

1) етап, що триває від моменту, коли слово проникає у мову-реципієнт, до того, як воно інтегрується у систему цієї мови;

2) етап, що починається з інтеграції слова у нову мовну систему, коли воно починає „поводитися” як будь-яке інше слово мови-реципієнта і підлягає процесам адаптації, що є типовими для цієї мови.

При цьому всі зміни, зафіксовані протягом першого періоду, називаються „первинними змінами”, а сам процес – „первинною адаптацією”. Зміни, що відбуваються у другому періоді, називаються „вторинними змінами”, а процес – „вторинною адаптацією”. Дослідник зауважує, що в кожному з цих періодів відбуваються зміни на всіх рівнях: фонологічному, морфологічному, семантичному [4, 118].

Фонологічна адаптація базується на відповідностях між фонологічними системами

мов, одна з яких дає матеріал, а інша його засвоює і видозмінює, пристосовує до своєї системи, тобто адаптує. Фонетична адаптація полягає в тому, що запозичення змінюють свій фонетичний вигляд відповідно до норм вимови мови-реципієнта. При цьому відбувається звукове та акцентне уподібнення запозичень словам мови, що їх запозичує. З фонетичною адаптацією слова нерозривно пов'язана його графічна та орфографічна адаптація.

Передача звукового образу запозиченого слова графікою мови-реципієнта завжди становить певні труднощі, зумовлені розбіжностями фонологічних систем мови-джерела та мови-реципієнта. У даній статті спробуємо проаналізувати способи передачі деяких англійських дифтонгів графічними засобами української мови. Англійські дифтонги, як правило, умовно поділяють на три групи. У першу групу входять дифтонги з другим елементом [i]: [ei], [ai], [oi]; у другу групу – дифтонги з другим елементом [u]: [au], [əu]; до третьої групи належать дифтонги з другим елементом [ə]: [iə], [eə], [uə].

Не будемо детально зупинятися на загальних тенденціях передачі англійських дифтонгів в українській мові, а також на аналізі способів передачі дифтонгів першої групи в запозичених англіцизмах (це було нами зроблено в попередніх публікаціях). Зауважимо тільки, що найдоцільнішими способами передачі дифтонгів першої групи при трансформуванні запозичених апелятивів графікою української мови вважаємо передачу їх за допомогою сполучень українських літер ЕЙ, АЙ та ОЙ. При такому способі передачі, на нашу думку, не ігнорується дифтонгічний характер англійської фонемі. Крім того, такі сполучення українських літер не порушують односкладовості відповідних англійських дифтонгів.

У даній статті детально зупинимось на способах української передачі англійських дифтонгів другої та третьої групи. Ядро англійського дифтонга [au] є широким нелабіалізованим голосним заднього ряду низького підняття. За своєю артикуляцією цей голосний подібний до українського голосного [a] в його позиції перед твердими приголосними. Другий елемент дифтонга близький до англійської фонемі [u], для нього характерна задня артикуляція, але, на відміну від української фонемі [y], він є більш відкритим. Дифтонг [au] та українське сполучення голосних [au] фонологічно близькі, оскільки для обох спільними є задня артикуляція, низьке підняття першого елемента англійського дифтонга та українського голосного [a] та задня артикуляція і верхнє підняття другого елемента дифтонга і українського голосного [y]. Однак дифтонг є одним звуком і тому односкладовий, а українське звукосполучення є двоскладовим.

У рамках дослідженого нами корпусу запозичених англіцизмів (2160 лексичних одиниць) зафіксовано три варіанти графічного вираження цього дифтонга в англійських прототипах запозичених слів та вісім варіантів його української передачі. Переважає, однак, передача даного дифтонга за допомогою сполучення українських літер АУ. Наведемо приклади:

ou – au *round* [raund] – раунд;
ow – au *browning* ['brauniŋ] – браунінг;
au – au *caoutchouc* ['kautʃuk] – каучук.

У ряді випадків спостерігаємо транслітерацію та неправильну, на нашу думку, передачу англійського дифтонга [au]. Ці випадки зустрічаються значно рідше, проте є традиційними:

ou – u *pound* [paund] – фунт;
ow – ou *clown* [klaun] – клоун;
ow – ov *cowboy* ['kauboi] – ковбой.

Транслітерація деяких графічних виражень (*ou, ow*), що передають дифтонг [au], не може вважатися фонологічно виправданою, оскільки в українській мові є можливість передавати його за фонетичним принципом, тому що даний дифтонг та відповідне українське звукосполучення є досить близькими фонетично. Крім того, транслітерація призводить до сплутування такого способу передачі з передачею дифтонга [əu], який найчастіше передається сполученням літер ОУ.

дифто
ня ан
бража
англій
цього
немож
такою

лосним
є близ
які укр
до розі
дифто

лученн
між ан
дифтон
передач
передач
компон
мають б

ність пе
що спол
льною б
О вході
дифтон
свою че
гліцизм
сполуче
омонімі

кого дис

с

с

Н

які пере

за своєю

Не можна вважати фонологічно коректною також передачу лише першого елемента дифтонга або передачу його літерами О та У, оскільки це призведе до спотворення звучання англійського слова. При використанні сполучення АУ для передачі дифтонга [au] відображаються обидва елементи цієї фонемі і не порушується загальний принцип передачі англійських дифтонгів двома українськими літерами. Знайти інший спосіб для передачі цього дифтонга, при якому в українському написанні не збільшувалася б кількість складів, неможливо. Тому правильна передача даного дифтонга засобами української графіки буде такою:

ou – au *out-right* ['autrait] – *аутрайт*;
ow – ay *brownism* ['braunizm] – *браунізм*.

Англійський дифтонг [əu] належить до дифтонгів середнього ряду. Ядро його є голосним середнього ряду середнього підняття вузького різновиду. Другий елемент фонемі є близьким до англійського голосного [u]. Графічно він виражається п'ятьма варіантами, які українською мовою передаються 14-ма способами. Така кількість варіантів призводить до розбіжностей при передачі цього дифтонга засобами української мови. Найчастіше цей дифтонг передається українською літерою О або сполученням ОУ:

o – o *broker* ['brøkə] – *брокер*;
o – ou *notebook* ['nəʊtbuk] – *ноут-бук*;
oa – o *toast* [təʊst] – *тост*;
oa – ou *coaching* ['kəʊtʃɪŋ] – *коучінг*;
ow – o *ungalow* ['bʌŋgələʊ] – *бунгало*;
ow – ou *bowling* ['bəʊlɪŋ] – *боулінг*.

Останнім часом при передачі дифтонга [əu] перевага надається українському сполученню ОУ, в той час як у більш ранніх запозиченнях використовується літера О. Різниця між англійським дифтонгом [əu] та українським звукосполученням [ou] полягає в тому, що дифтонг є однією фонемою, а звукосполучення характеризується двоскладовістю. Однак передача англійського дифтонга за допомогою сполучення літер є закономірною, і тому передача даного дифтонга за допомогою сполучення ОУ є виправданою, тим більше, що компоненти цього дифтонга та компоненти відповідного українського звукосполучення мають багато спільного.

Передача дифтонга за допомогою літери О, на нашу думку, порушує закономірність передачі дифтонга сполученням літер і може вважатися виправданою тільки тому, що сполучення літер порушує односкладовий характер англійського дифтонга. Нераціональною була б і спроба передавати дифтонг [əu] через буквосполучення ЕУ, оскільки літера О входить майже у всі варіанти графічного вираження даного дифтонга. Передача ж цього дифтонга буквосполученням ОУ дозволяє відображати обидва елементи дифтонга, що, у свою чергу, дозволяє точніше передавати вимову англійського слова, яке є прототипом англіцизму. Такий спосіб також зберігає єдність системи передачі англійських дифтонгів сполученням двох українських літер, при цьому виключається непотрібне збільшення омонімів в українській передачі. Наведемо кілька прикладів правильної передачі англійського дифтонга [əu]:

o – ou *promoter* [prə'məʊtə] – *промоутер*;
oa – ou *boat* [bəʊt] – *боут*;
ow – ou *show* [ʃəʊ] – *шоу*.

Нами зафіксовано 13 варіантів графічного вираження англійського дифтонга [iə], які передаються українською мовою 23-ма варіантами. Перший елемент даного дифтонга за своєю артикуляцією подібний до англійського [i]. Від українського звука [i] він відрізня-

ється тим, що український звук є більш закритим, для нього характерне більш переднє утворення. Оскільки обидва звуки належать до переднього ряду та характеризуються високим підняттям язика, то їх можна вважати фонологічно близькими. Таким чином, передачу першого елемента даного дифтонга через українську літеру І можна вважати фонологічно виправданою.

Труднощі, як правило, викликає передача другого елемента цього дифтонга. При встановленні найраціональнішого способу цієї передачі треба, на нашу думку, звернути увагу на графічне вираження фонем [iə] в англійській мові. У чотири варіанти графічного вираження цієї фонемі входить літера R. Для передачі дифтонга у такому випадку слід передавати цю літеру та враховувати умовно-фонетичний принцип (при якому ми спираємось на умовне читання складу, тобто на таке читання, яким воно було б в ізольованій позиції даного складу). Таким чином, дифтонг [iə] буде передаватися через українське сполучення ІР:

ier – *ip* *piers* [piəz] – *nips*.

Але в більшості випадків літера R не входить у графічне вираження даної фонемі. У цьому разі вважаємо за доцільне транслітерувати графічне вираження дифтонга, оскільки умовно-фонетичний принцип передачі другого елемента цього дифтонга не спотворюватиме вимову англійського слова. Такий спосіб передачі досить часто використовується за подібних обставин:

ea – *ea* *hyperrealism* [ˌhaɪpəˈriəlɪzəm] – *гіперреалізм*;
io – *io* *dominion* [dəˈmɪniən] – *домініон*;
e – *e* *imperialism* [ɪmˈpiəriəlɪzəm] – *імперіалізм*;
ie – *ie* *cocker-spaniel* [ˈkɒkəspæniəl] – *кокер-спаніель*;
eu – *eu* *linoleum* [liˈnəʊliəm] – *лінолеум*.

Перший елемент дифтонга [ɛə] є голосним переднього ряду середнього підняття широкого різновиду. Його артикуляція починається у позиції між англійськими голосними [æ] та [e]. Вимова другого елемента коливається від [ə] до [ʌ]. Перший елемент цього дифтонга подібний до українського звука [e] у позиції між твердими приголосними. Передача ядра цього дифтонга через українську літеру Е фонологічно виправдана, оскільки обидва звуки є голосними переднього ряду і мають спільні риси у піднятті язика. Оскільки майже у всі графічні вираження даної англійської фонемі входить літера R, то, здавалося б, найприроднішим було б передавати цей дифтонг за допомогою сполучення українських літер ЕР. Саме так дуже часто він і передається:

air – *er* *mohair* [ˈməʊhɛə] – *мохер*;
aire – *er* *airedale-terrier* [ˈeədeɪlɪəriə] – *ердальтер'єр*;
ayor – *er* *lord-mayor* [ˈlɔːdmɛə] – *лорд-мер*.

Дифтонг [ɛə] має п'ять варіантів графічного вираження та дев'ять варіантів української передачі. Звичайно, передача дифтонга [ɛə] сполученням українських літер ЕР до певної міри фонологічно виправдана, тим більше, що вона не порушує принципу передачі усіх англійських дифтонгів сполученням двох українських літер. Однак така передача буде збігатися з передачею фонем [əː], яка, як відомо, найчастіше передається сполученням ЕР.

Тому для передачі дифтонга [ɛə] потрібно знайти інший варіант, який би теж був фонологічно коректним і не спотворював оригінальне звучання англійського слова, що є прототипом запозичення. Таким способом може бути сполучення трьох українських літер ЕАР. Використовуючи це сполучення, ми збільшуємо кількість складів, але таке збільшення неминуче при передачі деяких інших дифтонгів, про які вже йшлося, а саме: [əu] та [au].

При передачі дифтонга [ɛə] сполученням ЕАР порушується також принцип пере-

даци
ду, н
звук
вою
же рі

нале:
лабіа
кими
випр:

графі
гом,
УР ас
ксова
варіан

при п
мовле
Для т
англій
тични
україн

україн
(підне
Деякі
запоз
можл
ляють
практи

шим с
ліків).
кових
ліз пер
україн
лятиві

1. Ал
Ле
2. Біл
// І
3. Ка
кій
ків
4. Fili
Jah

дачі всіх англійських дифтонгів сполученням двох українських літер. Однак іншого виходу, на нашу думку, немає. Такий спосіб передачі виправданий також тим, що англійські звуки [ə:] та [ɛə] досить віддалені один від одного, і тому передавати їх українською мовою одним сполученням було б недоцільно. І хоча такий спосіб передачі зустрічається дуже рідко, саме його вважаємо фонологічно виправданим.

Ядро дифтонга [uə] є близьким до українського голосного [y], оскільки вони обидва належать до одного ряду, характеризуються однаковим підняттям язика, обом притаманна лабіалізація. Тому перший елемент дифтонга [uə] та український звук [y] є досить близькими фонологічно, і передача ядра цього дифтонга українською літерою У є фонологічно виправданою.

Передача другого елемента також не викликає особливих труднощів. Оскільки у графічне вираження даного дифтонга входить літера R або звук, наступний за цим дифтонгом, завжди є звуком [r], то дифтонг доцільно передавати сполученням українських літер УР або літерою У, за якою завжди вживається літера Р, що передає фонему [p]. Нами зафіксовано чотири варіанти графічного вираження дифтонга [uə] в англійській мові і чотири варіанти його української передачі. Наведемо кілька прикладів:

our – y *shop-tour* [ʃɒptuə] – *шон-тур*;
ou – y *tourist* [ˈtuərist] – *турист*.

Як бачимо, передача англійських дифтонгів графічними засобами української мови при передачі запозичених апелятивів є досить складною проблемою. Це, насамперед, зумовлено тим, що в системі українських голосних дифтонгів як самостійних фонем немає. Для того, щоб знайти фонологічне виправдання певного способу передачі того чи іншого англійського дифтонга графічними засобами української мови, необхідно провести фонетичний аналіз складових елементів дифтонга та зіставити його з аналізом відповідних українських голосних.

Зіставний аналіз фонем двох мов показав, що голосні даних мов (англійської та української) суттєво відрізняються між собою. Це стосується як ознаки ряду, так і підняття (піднесення). Але стверджувати, що між ними зовсім немає спільних рис, було б помилкою. Деякі дослідники твердять, що більш-менш близька з фонологічної точки зору передача запозичень-апелятивів англійського походження засобами української графіки взагалі неможлива. Однак спільні риси, що існують між голосними фонемами двох мов, які зіставляються, можуть розглядатися як достатня основа певного способу передачі запозичень з практичною метою.

При трансформуванні іншомовних слів засобами мови-реципієнта найпоширенішим способом передачі є практична транскрипція (хоча й вона не позбавлена деяких недоліків). Однак однією з найголовніших вимог практичної транскрипції є невведення додаткових знаків у алфавіт мови-реципієнта, а використання вже наявних в ньому знаків. Аналіз передачі англійських дифтонгів українською графікою дозволяє зробити висновок, що українська абетка й надалі залишається придатною для орфографування запозичених апелятивів англійського походження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алексеев М.П. Английский язык в России и русский язык в Англии // Учёные записки Ленингр. ун-та. Серия филол. наук. – 1945. – Вып. 9. – С. 77-134.
2. Білецький А.О. Адаптація давньогрецького ономастикону в східнослов'янських мовах // Іноземна філологія. – Львів, 1971. – Вип. 24. – С. 17-23.
3. Каминін І.М. Структурно-семантичне освоєння запозичених слів у сучасній українській літературній мові (на матеріалі побутової лексики): Дис... канд. філол. наук. – Харків, 1994. – 191 с.
4. Filipovich R. Primary and secondary adaptation of loan-words // Wiener Slavistisches Jahrbuch. – Wien, 1977. – Bd. 23. – S. 116-125.